

Η Φ Α Ρ Ι Σ

Εκδίδεται από τόν Σύλλογο Αποφοίτων Σχολείων Φάριδος

ΕΔΡΑ: Ξηροκάμπι Σπάρτης

Συντακτική Επιτροπή: Γεώργ. Θ. Καλκάνης, Θεόδ. Σ. Κατσουλάκος, Παναγ. Η. Κομνηνός

Επιμελητής έκδοσης: Σταύρος Θ. Κατσουλάκος, Συρακουσών 101, Λαμπρινή, Αθήνα

Ταμίας: Ιωάννης Π. Κονίδης, Ξηροκάμπι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Εσωτερικού ετήσια Δρχμές 1.000

Εξωτερικού ετήσια Δολλάρια Η.Π.Α. 20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
Οργάνωση Συνεδρίου Ξηροκαμπιτών	1
Γ. Π. Μανουσόπουλου, Μοιραλόγια	3
Έλενας Παπαδάκου, Στην κορυφή του Ταύγετου.....	6
Α. Δικαιάκου, Ο Σύλλογος Κυριών και Δεσποινίδων · «ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ»	10
Π. Χριστάκου, Τον πρώτο χρόνο της Κατοχής.....	11
Ι. Π. Κονίδη, Ο μπαρμπα-Μήτσος και οι σάτιρες του	12
Εκκλησιαστικά νέα του χωριού μας	13
Τράπεζα αίματος Ξηροκαμπίου	13
Η. Προκοπίδη, Αθλητικά	14
Τα νέα μας	15

ΒΕΩΦΥΛΛΟ: Ο πάγος του Ξανθάκου στην Πολοβίτσα

Φωτογρ.: Μ. Κουμουτσίδη

Η Φ Α Ρ Ι Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΦΑΡΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ◀ ΤΕΥΧΟΣ 100 ◀ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1995

Μια λαμπρή πρωτοβουλία

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΤΩΝ

Την 1η Μαρτίου 1995 το Κοινοτικό Συμβούλιο Ξηροκαμπιού συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση και ομόφωνα αποφάσισε:

Α. Την πραγματοποίηση συνεδρίου Ξηροκαμπιτών για τους κατωτέρω λόγους:

Το συνέδριο των Ξηροκαμπιτών θα σημάνει τη γέννηση ενός νέου σημαντικού θεσμού. Ενός θεσμού που μπορεί και πρέπει να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις ενεργού παρουσίας περισσότερων Ξηροκαμπιτών στις προσπάθειές μας για την ανάπτυξη του χωριού. Έχουμε όλοι φιλόδοξους στόχους για το Ξηροκάμπι. Μας λείπουν πόροι και δεν είναι εύκολο να βρεθούν.

Υπάρχει όμως ένα πολύτιμο αναξιοποίητο κεφάλαιο, οι άνθρωποί μας, οι συμπατριώτες μας, πολλοί από τους οποίους όπου και αν βρεθούν αποδεικνύουν τη δημιουργικότητά τους, τα ψυχικά και διανοητικά τους περισεύματα.

Βάσιμα λοιπόν πιστεύουμε πως ένα συνέδριο όλων των Ξηροκαμπιτών, των ντόπιων, της Αθήνας και του εξωτερικού, θα αποκαλύψει και θα κινητοποιήσει δυνάμεις και δυνατότητες, λανθάνουσες σήμερα αλλά καθόλου αμελητέες.

Ένα τέτοιο συνέδριο καλά προετοιμασμένο, δεν θα μας εξασφαλίζει μόνο τις υλικές προϋποθέσεις, τους ανθρώπους και τα εργαλεία της αναπτυξιακής διαδικασίας. Θα μας φέρει όλους πιο κοντά.

Θα είναι μία μεγάλη στιγμή που μακροπρόθεσμα θα μεγιστοποιήσει τη συνοχή και τις αντοχές της κοινωνίας μας.

Β. Το Συνέδριο θα πραγματοποιείται κάθε δύο χρόνια και το 1ο συνέδριο προτείνεται να γίνει τον Αύγουστο 1995.

Γ. Τη διεξαγωγή θα αναλάβει οργανωτική επιτροπή, η οποία θα αποτελείται από τους κατωτέρω:

1. Κων/νος Αραχωβίτης, Πρόεδρος της Κοινότητας, ως Πρόεδρος
2. Παναγιώτης Κομνηνός, Αντιπρόεδρος Κοινότητας
3. Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος, Κοινοτικός Σύμβουλος
4. Γεώργιος Λάτσης, Ιερέυς
5. Ηλίας Λιατσόπουλος, κάτοικος Ξηροκαμπίου
6. Παναγιώτης Αθανασόπουλος, » Αθηνών
7. Γεώργιος Καλκάνης, » »
8. Θεόδωρος Κατσουλάκος, » »
9. Φραγκής Αναστάσιος, » Ξηροκαμπίου
10. Βασίλειος Ορφανάκος, » »
11. Ξανθός Μονιός, » »
12. Δημήτριος Σταματόπουλος, » »
13. Σταύρος Καπετανάκος, » »
13. Αναστασία Σακελλαριάδη, » »
15. Γεωργία Κωτσιοτοπούλου, » »
16. Μαρία Νικολακάκου-Στούμπου, » »
17. Ευγενία Χρόνη-Δουκόγιαννη, » »
18. Ελεωνόρα Βαλκανά, » »

Δ. Η Οργανωτική Επιτροπή πρέπει να συνέλθει προκειμένου να αντιμετωπίσει όλα τα ζητήματα του συνεδρίου, όπως:

- Τόπος - ημερομηνία συνεδρίου
- Θεματολογία και εισηγητές
- Διαφήμιση - επαφές στο Ξηροκάμπι - Αθήνα - Εξωτερικό
- Διαδικασία συμμετοχής αντιπροσώπων φορέων, προσκεκλημένων κ.λ.π.
- Θέματα φιλοξενίας, τεχνικά ζητήματα κ.λ.π.
- Ενδεχόμενες χορηγίες για την αντιμετώπιση των εξόδων - εξεύρεση πόρων
- Πρόγραμμα πολιτιστικών και ψυχαγωγικών εκδηλώσεων

και γενικά ό,τι κριθεί αναγκαίο για την πραγματοποίηση του συνεδρίου.

Ε. Σχετική έκθεση της επιτροπής θα υποβληθεί στο Κοινοτικό Συμβούλιο.

(συνέχεια στη σελ. 5)

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Τα μοιρολόγια αποτελούν μια μεγάλη κατηγορία των δημοτικών μας τραγουδιών. Είναι άσματα θρηνητικά, τα οποία τραγουδούν γυναίκες για το θάνατο οικείων ή προσφιλών τους προσώπων. Κατά τον Φωριέλ ανήκουν στην κατηγορία «του πλέον ποιητικού και πλέον λαϊκού όλων των αυτοσχεδιασμών»¹ και «εις τας λεπτομερείας των παρουσιάζουν τα λαμπρότερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του εθνικού χαρακτήρος και πνεύματος»².

Είναι πράγματι δύσκολο ποιητικό είδος, γιατί απαιτεί και προϋποθέτει μεγάλο βαθμό ποιητικής δεξιότητας. Φαίνεται όμως ότι η ελληνίδα με τον πλούσιο συναισθηματικό της κόσμο και την ευαισθησία της διαπρέπει στον τομέα αυτόν, αφού «το δημοτικό τραγούδι είναι το βασιλείον της γυναικός»³. Ειδικά δε στα μοιρολόγια η κυριαρχία της είναι ολοκληρωτική ήδη από τα ομηρικά χρόνια⁴.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδας, ιδιαίτερα όμως στη Μάνη, εδημιουργήθη «ειδική τάξις “μοιρολογιστριών” (“εγχυτίστριαι” ή “εγχυτρίστιαι” ονομάζονται από τον Πλάτωνα⁵) γυναικών δηλαδή, αι οποίαι αμειβόμεναι υπό των συγγενών του νεκρού τραγουδούν τα μοιρολόγια. Αυταί έχουν θησαυρισμένον εις την μνήμην των πλήθος μοιρολογίων, τα οποία βεβαίως προσαρμόζουν εις εκάστην περίπτωσιν»⁶.

Τα μοιρολόγια συνήθως λέγονται μόνο στη διάρκεια της ημέρας μέχρι τη δύση του ήλιου, όταν ο νεκρός βρίσκεται στο σπίτι του, σε μεγάλο δωμάτιο, μέσα στο φέρετρο, πριν γίνει η εκφορά και ταφή του. Με φροντίδα των οικείων του είναι ήδη «τακτοποιημένος»⁷.

Τα μοιρολόγια υμνούν τις αρετές του νεκρού, εκφράζουν τον πόνο των οικείων του για την απώλειά του και «περιγράφουν με τα ζοφερότερα χρώματα την φοικιτήν μοίραν του αποθανόντος, ο οποίος δεν θα βλέπει πλέον το φως του ήλιου ουδέ θα έχει τας τέρψεις του επάνω κόσμου»⁸.

1. Cl. Fauriel, Chants populaires de la Grèce moderne, Paris 1824 (ελλην. μτφρ. Απ. Χατζηεμμανουήλ, Δημοτικά τραγούδια της συγχρόνου Ελλάδος, ΝΙΚΑΣ, Αθήνα 1956, σ. 278).

2. ό.π., σ. 23.

3. Στίλπ. Π. Κυριακίδου, Το Δημοτικό τραγούδι, συναγωγή μελετών, Ερμής, Αθήνα 1978, σ. 77.

4. Στίλπ. Π. Κυριακίδου, ό.π., σ. 94.

5. Μίνως 315c7 «ιερεΐα τε προσφάττοντες πρό τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ καὶ ἐγχυτιστριάς μεταπεμπομένους».

6. Γ. Θ. Ζώρα, Δημοτική ποίησης, Πανεπιστημιακές παραδόσεις, Αθήνα Χ.Χ., σ. 71.

7. Αμέσως μετά το θάνατο του κλείνουν τα μάτια και το στόμα, ύστερα τον πλένουν, τον ντύνουν με τα καλύτερα ενδύματα που φορούσε όσο ζούσε, τον χτενίζουν και του τοποθετούν τα χέρια πάνω στο στήθος σταυρωμένα.

8. Στίλπ. Π. Κυριακίδου, ό.π., σ. 96.

Παραθέτουμε στη συνέχεια λίγα μοιρολόγια, με τα οποία οι γυναίκες θρηνούν τα αγαπημένα τους πρόσωπα που έφυγαν για «τ' αγύριστο ταξίδι».

Στο πρώτο απ' αυτά η νεκρή μάνα απευθύνεται στα παιδιά της που βρίσκονται γύρω από το φέρετρό της, πριν από την εκφορά. Εκείνα με τη σειρά τους ζητούν από τους διερχόμενους διαβάτες πληροφορίες για την πεθαμένη μάνα τους:

*Για κλάψτε με, παιδάκια μου, τώρα που είμαι μπροστά σας
γιατί θα γίνω σύννεφο, θα φύγ' από κοντά σας.
Θα σκαπετήσω⁹ τρια βουνά και τρεις ψηλές ραχούλες
θα κάμεις¹⁰ χρόνους να με ιδείς καιρούς να μ' απαντήσεις,
θ' ασπρίσουν τα ματάκια σου τηράζοντας στις στράτες,
θα σκάσει τ' αχειλάκι σου ρωτώντας τους διαβάτες:
— Στρατιώτες μου, διαβάτες μου, καλοί μου πεζοδρομοί,
μην είδατε τη μάνα μου την πολυαγαπημένη;
— Εμείς και ναν την είδαμε μα πού να την γνωρίσ' με;
— Ψηλή, λιγνή στ' ανάστημα, μελαχρινή στα κάλλη
μα είχε και περπατησιά που δεν την είχε άλλη.*

Το επόμενο μοιρολόγι λέγεται κατά τη στιγμή που σηκώνουν το φέρετρο του νεκρού και βγαίνουν από το σπίτι του για ν' ακολουθήσει η εκφορά και ταφή του. Εκφράζεται σ' αυτό η βεβαιότητα των ζωντανών ότι είναι αδύνατη η επιστροφή νεκρού από τον 'Αδη επάνω στη γη.

*Ευτού που κίνησες να πας το φίδι θ' απαντήσεις.
Εμένανε να θυμηθείς και πίσω να γυρίσεις.
Θέ μου, και να γινότανε στον 'Αδη πανηγύρι
κι α δεν ερχόμωνα κι εγώ, ας μου 'κοβαν τα πόδια
κι α δε σε καλογνώριζα, ας μου 'βγαζαν τα μάτια.
Πότε θ' ασπρίσει ο κόρακας να γίνει περιστέρι,
τότε θ' ανοίξ' η μαύρη γης να βγούνε οι πεθαμένοι.*

Μέχρι να «σαραντίσει» ο πεθαμένος οι οικείοι του πηγαίνουν κάθε απόγευμα στον τάφο του, ανάβουν το καντήλι και τον μοιρολογούν. Το μοιρολόγι που ακολουθεί λέγεται σε ανάλογη επίσκεψη στον τάφο νεκρού (αδιακρίτως φύλου ή ηλικίας)

9. Σ κ α π ε τ ώ : φεύγω μακριά, γίνομαι άφαντος, καλυπτόμενος από φυσικό εμπόδιο (δέντρο, κτίριο, κυρίως βουνό).

10. Απευθύνεται η νεκρή μάνα σε κάθε παιδί χωριστά, προσωπικά.

που έχει αποβιώσει πρόσφατα. Εδώ βέβαια απευθύνονται στη νεκρή μάνα τα παιδιά της και της ζητούν πληροφορίες για το «πώς τα περνά στον 'Αδη».

*Μανούλα μου, πώς τα περνάς τόσον καιρό¹¹ στον 'Αδη
χωρίς φαί, χωρίς ποτό, χωρίς καλό στρωσίδι.*

*Μα και χωρίς τον άντρα σου να σε κρατάει στα χέρια
χωρίς και τα παιδάκια σου να σε ρωτάν τι θέλεις
χωρίς και τα 'γγονάκια σου να σε γλυκοφιλούνε.*

*— Ποιός είν' ο κλειδοκράτορας, ποιος είν' ο παραστάτης
να μου χαρίσει τα κλειδιά να κατεβώ στον 'Αδη
να ιδώ τους νιους πώς κάθονται τους γέρους πώς κοιμούνται
να ιδώ και τα μικρά παιδιά πώς παίζουν και γελάνε.*

Γεώργιος Πολ. Μανουσόπουλος

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΤΩΝ

(συνέχεια από τη σελ. 2)

ΣΤ. Με νεώτερη απόφαση του Κ.Σ. θα αποφασισθεί το ύψος της οικονομικής δαπάνης που θα βαρύνει τον προϋπολογισμό της Κοινότητας.

Ζ. Εξουσιοδοτείται ο Πρόεδρος να καλέσει τα μέλη της Οργανωτικής επιτροπής σε συνεδρίαση για την υλοποίηση του συνεδρίου.

Η απόφαση αυτή πήρε αριθμό -47-.

Αφού συντάχθηκε και αναγνώστηκε το παρόν πρακτικό, υπογράφεται ως κατωτέρω:

Ο Πρόεδρος
Κων/νος Αραχωβίτης

Ο Γραμματέας
Α. Δουκόγιαννης

Τα Μέλη

Παναγιώτης Κομνηνός
Χρήστος Στούμπος
Δημήτριος Κονίδης
Κυριακούλης Κουντούρης
Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος
Ιωάννης Κονίδης

11. Ο χρόνος τώρα κυλάει γρήγορα.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΤΑΪΓΕΤΟΥ

Δημοσιεύουμε μεταφρασμένο απόσπασμα από το βιβλίο του Γερμανού Herman von Pückler «Νοτιοανατολική Ηνωκοθήκη» (Στουτγκάρδη 1840), σχετικό με την ανάβαση του συγγραφέα στην κορυφή του Ταΐγετου.

1836, 22 Ιουνίου

«Μας ξύπνησαν στη μία η ώρα τη νύχτα για να πάρουμε το μακρύ δρόμο μέχρι το ψηλότερο ύψος, από όπου μπορούμε να δούμε την ανατολή του ηλίου. Λίγοι είχανε φτάσει σε αυτήν την κορυφή και πολλοί είχανε γυρίσει, πριν φτάσουν στον στόχο, διότι για να σκαρφαλώσουν σ' αυτό το μέρος, υπήρχαν πολλές δυσκολίες και σε μερικές μεριές είναι πολύ επικίνδυνο. Επάνω υπάρχει πάντα ένας παγωμένος άνεμος, που σήμερα δυνάμωσε σε θύελλα. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν μεταξύ αυτών που πήγαν πριν από μένα δύο διάσημα ονόματα. Ο πρώτος ήταν ο Ιμπραήμ Πασάς, ο οποίος ήρθε επάνω στο βουνό από τη μεριά της Μάνης, για να ρίξει μια ακριβή ματιά στο όλο περιβάλλον. Ο δεύτερος ήταν ο στρατηγός Church ή ο στρατηγός Γεώργιος, όπως τον λένε οι Έλληνες. Είναι συνήθεια να πηγαίνουν με τα πόδια από την Πουλιού Βρύση ή τουλάχιστον κοντά από εκεί, αλλά επειδή τα μουλάρια ήταν ακόμα πολύ καλά, ήθελα να τα χρησιμοποιώ ακόμα λίγο πιο μακριά, παρ' όλο που δεν ήταν ευχάριστο να ιππεύσουμε σε τέτοιο δρόμο. Κάθομαι ψηλά επάνω στο ζώο στη σέλλα με ένα χαλάκι. Η σέλλα ήταν δεμένη με ένα κόμπο γύρο στο σώμα του μουλαριού· δύο άλλους κόμπους χρησιμοποιούμε σαν αναβατήρες και όλα μαζί κουνιόντουσαν τόσο και έπρεπε κανείς να ισορροπεί καλά, για να μην βρεθεί κάτω με αναποδογυρισμένη σέλλα. Το ζώο δεν είχε χαλινάρια, αλλά ο οδηγός το κρατάει με ένα σκοινί που ήταν γύρω από τη μύτη του και ένας άλλος πήγαινε πίσω για να το σπρώχνει. Ήταν ακόμα εντελώς σκοτάδι, όταν αναχωρήσαμε και κράτησε έτσι για μια ακόμη ώρα. Ο οδηγός μου είπε να κατέβω, αλλά δεν κατέβηκα, μέχρι να δω ένα βράχο και εκεί σταματήσαμε να προχωράμε με το ζώο. Πρέπει να ομολογήσω ότι το σκοτάδι με βοηθούσε να τολμώ να πηγαίνω έτσι, διότι, όταν στο γυρισμό κατεβήκαμε τον ίδιο δρόμο με τα πόδια στο φως της ημέρας, δεν πίστευα στα μάτια μου και νόμιζα τέτοια εκτέλεση του ταξιδιού σαν παραμύθι· πρέπει κανείς να πάει τα ζώα κάτω χωρίς φορτίο.

Από τότε στην Αφρική που πήγαινα συχνά με τα πόδια και τώρα το έχω ξεμάθει, μου φαίνεται ότι η αναρρίχηση ήταν πολύ δυσάρεστη, αλλά σιγά σιγά βρήκα πάλι τη φόρμα μου. Φτάσαμε τώρα σε ένα σχεδόν κάθετο πεδίο γεμάτο με χιόνι

σκληρό, παγωμένο. Ο οδηγός έσκαβε βήματα στο χιόνι και εμείς προσεκτικά πατάμε μέσα σ' αυτά τα βήματα. Θαυμάσαμε ότι οι χωροφύλακες και οι στρατιώτες δεν έδειχναν καθόλου κουρασμένοι. Αυτοί πηδούσαν με παράστημα χορευτών, στα πιο δύσκολα βράχια και, παρ' όλο που ο ιδρώτας τους έτρεχε ποτάμι, δεν έδειχνε τίποτα την κούρασή τους. Εγώ κάπου-κάπου χρειαζόμουν τη βοήθεια των χεριών τους, μέχρι να μπορέσω να δείξω το σεβασμό μου στον Αγ. Ηλία —τον κληρονόμο και διάδοχο του Ήλιου— επάνω στον πέτρινο θρόνο του, που μπροστά του έτρεμα από το κρύο· τώρα ήθελα να έχω αυτό το καυτό σύννεφο όπου επάνω πήγαινε ο Προφήτης στον ουρανό. Η κορυφογραμμή του βουνού τελειώνει σε μια κανονική κωνική κορυφή, επί της οποίας έφτιαξε κάποιος ένα ορθογωνικό περιτείχισμα από κομμάτια βράχια που έκειντο εκεί. Ενώ καθόμωνα εδώ κουκουλωμένοι με δυο παλτά, προστατευμένοι από τη χειμωνιάτικη θύελλα, η στρατιωτική συνοδεία διασκέδαζε πυροβολώντας με τα τουφέκια· μετά έφτιαξαν μπάλες από χιόνι στα χέρια, κάθε ένας τρεις με τέσσερες, ίσες με τόσες κούπες παγωμένες να τις πιούνε και τα παγάκια τα δάγκωναν με τα δόντια τους, όπως οι άνθρωποι τρώνε τη ζάχαρη. Στο τέλος μαζί ξάπλωναν επάνω στο χιόνι για να δροσιστούν ακόμα πάρα πάνω και γέμισαν ξανά τα τουφέκια τους. Όπως βλέπει κανείς τα φυσικά φαινόμενα τα αντέχει ο άνθρωπος, αλλά τέτοιοι σκληροί στρατιώτες, μου φαίνεται, είναι ανεκτίμητοι.

Αν και δεν φαίνεται ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, ο καιρός δεν ήταν κατάλληλος, γιατί μια καταχνιά δεν μας αφήνει να παραρηρούμε γύρω μας. Από τη θεόρατη θέα που έχουμε από δω σε καθαρές ημέρες (που υπάρχουν σπάνια) επάνω από ένα μεγάλο κομμάτι της γης μέχρι την περιοχή της Σμύρνης και μάλιστα της Κωνσταντινούπολης μέχρι τη Μάλτα, τη Σικελία και τα Ιόνια νησιά, δεν είδα και πολλά. Μόλις μπορούσα να αναγνωρίζω μέσα από ελαφριά ομίχλη, τα Χανιά. Από τα Ιόνια νησιά δεν φαινότανε, εκτός από τα κοντινά Κύθηρα (Τσιρίγο), κανένα ίχνος, και τα βουνά της Ρούμελης μόλις διακρίνονταν και από το Αρχιπέλαγος ανακάλυφα μόνος μου, επάνω από το ακρωτήριο, τον Πόρο και ένα κομμάτι από την Αίγινα, διότι οι ακτίνες του ηλίου έπεφταν επάνω σε αυτήν την ευθείαν. Έναντι αυτού μπορούσε κάποιος βεβαίως να δει το μεγαλύτερο μέρος Πελοποννήσου, ιδιαίτερα της Μάνης, Λακωνίας και Μεσσηνίας με τους πύργους της Κορώνης και Μεθώνης, σαν να ήταν καθαρός ζωγραφισμένος χάρτης εμπρός τους σαν καλοδεχούμενος και τέλειος προσανατολισμός. Ακόμα αυτή η θέα ήταν πολύ ενδιαφέρουσα, αλλά όχι τόσο όπως μπορούσε να είναι, εάν το ήθελε ο Ηλίας. Η καλύτερη εποχή για να ανεβαίνει κανείς στον Ταύγετο ίσως είναι στο τέλος Οκτωβρίου ή αρχή Νοεμβρίου, λίγο πριν ή μετά από βροχερό καιρό που ο δυνατός ήλιος δεν βγάζει τόση καταχνιά από τις κοιλάδες. Αμφιβάλλω αν το καλοκαίρι η θέα θα είναι ολοκληρωμένη. Η γαλλική μέτρηση λέει ότι η κορυφή του Αγ. Ηλία είναι 2390 μέτρα, δηλαδή λίγο πάνω από 7000 πόδια ύψος, 50 πόδια ψηλότερη από την Κυλλήνη, τη Στύγα στην οροσειρά του Χελμού, μετά από τον Ταύγετο το πιο ψηλό βουνό στο Μοριά, όπως επίσης βλέπει κανείς καθαρά από εδώ. Χρειαστήκαμε για να ανεβούμε στον Ήλιο από την κοιλάδα τέσσερες ώρες με τα άλογα, μία ώρα με το γαϊδουρο-μούλαρο και μιάνμιση ώρα με

τα πόδια. Για να γυρίσουμε χρειαστήκαμε μέχρι την Πουλιού βρύση με τα πόδια λίγο πάνω από δύο ώρες και πιστεύω ότι σε όλη μου τη ζωή δεν ήμουν ποτέ πιο κουρασμένος από τότε που φτάσαμε στο γυρισμό μας. Όφειλε κανείς να ξέρει ότι η Αθήνα με επηρεάζει σαν Carua, διότι, όταν ξεδίψασα με μερικούς κουβάδες γάλα, κοιμήθηκα τη μισή ημέρα σαν πεθαμένος κάτω από μια κουκουναριά, μέχρι που με ξύπνησε στις 3 η ώρα ο καπετάν Γιώργης που είχε γυρίσει νωρίτερα, διότι ήταν εξαντλημένος και με παρακάλεσε να σηκωθώ, επειδή είχαμε ακόμη ένα μακρύ δρόμο δύσκολο να κάνουμε μέχρι τον πύργο του.

Καινούργια κόπωση διαφορετικού είδους μας έκοψε την κούραση. Έτσι χάριχα και τα όμορφα τοπία που περάσαμε, τα οποία έδωσαν στο νου και στο σώμα την αναγκαία δροσιά πίσω. Μέχρι την βρύση με τα πλατάνια γύρω γύρω στην Κουμουστά ακολουθούσαμε τον παλαιό δρόμο, αλλά από εδώ και πέρα ένας καινούργιος δρόμος, ο οποίος πήγαινε πότε πάνω πότε κάτω σε κατήφορο, απόκρημνες άγριες πλαγιές, ρυάκια του βουνού, χαράδρες με μαύρους βράχους, αλλά σχεδόν πάντα με θάμνους τριγύρω, και παντού σκιές από λουλούδια της πλούσιας χλωρίδας, μέσα όπου μόνον τα αγνάθια περισσεύανε, τα οποία πάντα ήταν σε πόλεμο με τα ρούχα μας. Τα χωριά, από τα οποία συναντήσαμε πολλά, έχουν το δικό τους στυλ, το οποίο είναι πολύ λιγότερο άσχημο από ό,τι στην κοιλάδα της Πελοποννήσου. Το αποκυρύφωμα της ευχάριστης βόλτας ήταν ένα δάσος με καστανιές που ανήκει στο μοναστήρι της Γόλας, «χριστιανικός τόπος», όπως τον λέει ο καπετάν Γεώργης, διότι όλη η γη και τα χωράφια της Ελλάδας ανήκαν στους Τούρκους και στους ιερείς. Στην θέση των Τούρκων έχουν τώρα τον Βασιλέα, γι' αυτό τον αμέτρητο πλούτο σε γη της Κυβερνήσεως τόσο λίγοι μέχρι τώρα κατάλαβαν να τον εκμεταλλευτούν.

Όταν φτάσαμε στην υψηλότερη οροσειρά που σκέπαζε αυτό το δάσος, από όπου τα μεγάλα δέντρα πυκνοφυτρωμένα απλώνονταν μέχρι μέσα σε ένα βαθύ κοίλωμα, τότε το Ταϋγετόβουνο σου δίνει μια θέα, με το θρόνο του Ηλία ακριβώς στη μέση, που καμμιά άλλη θέα μέχρι τώρα δεν σου δείχνει την ίδια ομορφιά και το ίδιο μεγαλείο. Το κολοσιαίο βουνό φαίνεται από δω απόκρημνο και φαίνεται να ανεβαίνει χωρίς διακοπή από το βάθος της χαράδρας μέχρι την κορυφή, σαν να είναι διπλάσιο στο ύψος. Και είναι σχεδόν συμμετρικά περικυκλωμένο στις δύο πλευρές από τα βράχια και στο προσκήνιο τα πιο θαυμάσια δέντρα με μοναδικές προβαλλόμενες βραχώδεις κορυφές με μεγαλοπρέπεια και χάρη στη μορφή του και λυπάμαι περισσότερο από ποτέ ότι δεν είμαι ζωγράφος για να απαθανατίσω στο μαγεμένο ηλιοβασίλειμα που μας ακτινοβολεί την εικόνα, στην οποία η φτωχιά σε αιώνιες επαναλήψεις αναγκασμένη γλώσσα δεν μπορεί καθόλου να δώσει το νόημα. Είχαμε ιππεύσει μόλις 100 βήματα πιο πέρα μέσα από ένα χωράφι με σιτάρι, το οποίο γύρω γύρω ήταν περιτριγυρισμένο από δάσος, όταν εντελώς έκπληκτοι παρατηρήσαμε από την άλλη πλευρά της στενής ράχης του βουνού επάνω από ένα άλλο δάσος, αυτή τη φορά όμως με διάφορα δέντρα, στα οποία κυριαρχούσε η βελανιδιά, τον κόλπο του Μαραθωνησιού μεταξύ Ματαπάν και του ακρωτηρίου του Μαλέα, ένα μέρος

της Μάνης και την τελευταία πεδιάδα της Λακωνίας, στην οποία ακουμπούσε η οροσειρά της Μονεμβασιάς.

Από αυτό το σημείο —με τη διπλή θέα σε δύο διαφορετικούς κόσμους, εδώ πάνω σε πράσινο χαλί, όπου τα χαμένα γιγαντιαία βουνά μέσα στα σύννεφα, εκεί επάνω στο μπλε τα σύννεφα εις το βάθος μιας ξανακαθρεφτιζόμενης θαλάσσιας επιφάνειας— θα ήθελα την πρωτεύουσα της Ελλάδας να έβλεπα, εάν κανείς στην εκλογή μιας τέτοιας θέσεως μόνο την ωραιότητα επιτρεπότανε να παρατηρήσει. Τότε οι ταξιδιώτες (που ίσως κανείς δεν βρήκε ακόμα αυτό το μέρος, διότι ούτε επαρχιακός δρόμος προς τα εκεί οδηγεί, ούτε αρχαία ερείπια υπάρχουν) θα πάρουν μια άλλη ιδέα από την ελληνική φύση μαζί τους, παρά να ονειρεύονται από την καμένη γη της Αθήνας, από τις χωρίς δέντρα πεδιάδες της Πάτρας και κάτω από τα φαλακρά βουνά της Αργολίδας.

Επίσης το χωριό Γοράνοι, όπου φτάσαμε μετά από μισή ώρα και όπου υπάρχει ο πύργος του Γιατράκου, αδελφού του Τετράρχη, ο οποίος πολέμησε σκληρά τον Ιμπραχίμ είναι πολύ καλά τοποθετημένο. Από τον Ταύγετο, που από αυτή τη μεριά δείχνει πιο πολύ μεγαλείο από αυτό του Μιστρά, ο οποίος προβάλλει από το βάθος και με τα σπίτια με τάξη τοποθετημένα, όπως τα σκαλοπάτια ενός αμφιθέατρου και κατεβαίνουν μέχρι το ποτάμι, με όλες τις πλευρές κλεισμένες από θάμνους και στολισμένες με γραφικά ερείπια από Βενετσιάνικα ανάκτορα, αυτός ο τόπος μάς έδωσε σαν αποχαιρετισμό την τελευταία εικόνα μέσα στην πολύχρωμη γαλλαρία αυτής της ημέρας, μια από τις πιο όμορφες αναμνήσεις στον δρόμο μας. Διότι από τώρα και πέρα ο τόπος έγινε πιο έρημος, τα μεγάλα δέντρα χάνουνταν σιγά σιγά και μόνον χαμηλά πάντα πράσινοι θάμνοι και τα ρείκια σκέπαζαν τους λόφους. Στις βαθιές χαράδρες βλέπει κανείς μόνο κάποτε μερικά σπίτια και κατεστραμμένους πύργους επάνω από τις βουνοκορφές. Από έναν λόφο αναδύεται ένας θαυμάσιος γυμνός βράχος, που το σχήμα του μου θύμισε τον παραμυθένιο ΚΡΑΚΕΝ (Κράκεν) και προς αυτό μπροστά στο κεφάλι έχει μία στρογγυλή μαύρη τρύπα, που φρικτά δείχνει το μεγάλο του μάτι. Αυτό το απειλητικό μάτι κοίταζε σε έναν πράσινο κάμπο χωρίς δέντρα. Επάνω απ' αυτό παρατηρήσαμε αμέσως τους χαμηλούς πύργους και τις μακριές πολεμιστρες του στερεού πύργου του καπετάν Γιώργου. Εδώ μας καλοδέχτηκε, κυριακάτικα στολισμένη, η νέα σπιτονοικοκυρά, μια μορφή σιλφιδοειδής με ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, η κόρη του Πετρόμπεη, η πιο όμορφη Ελληνίδα που είδα ποτέ μέχρι τώρα».

Έλενα Σ. Παπαδάκου

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

“ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ,,

«Μη αποβλέπετε έκαστος εις τα του εαυτού του, αλλά έκαστος και στα των άλλων» (Φιλ. 2/4). Η ζωή, καθώς διεμορφώθη στην εποχή μας, γίνεται κάθε ημέρα και πιο κουραστική, στερημένη από την αναζήτηση ιδανικών. Ρυθμισμένη ταχύτητα και υπερένταση με γεμάτο το κλισέ του χρόνου μας από υποχρεώσεις οικονομικής φύσεως και υποχρεωσούλες καθωσπρεπισμού είναι ο μονόδρομος για να κρατηθούμε σε κάποια επαγγελματική ή κοινωνική θέση, για να διαγωνιστούμε με το διπλανό μας στον αγώνα επικρατήσεως. Ο άνθρωπος σαν ηθική και πνευματική αξία συνθλίβεται, σαν προσωπικότητα χάνεται, εκμηδενίζεται και σαν οντότητα κυριαρχείται από το τριπάλαιο πρόσταγμα: το πρόσταγμα του Σατανά, που αντιμετώπισε και ο Κύριος, όταν απεσύρθη στην έρημο σαράντα ημέρες και νύχτες τα άνω ζητών. Πες στις πέτρες να γίνουν ψωμιά. Εόδεψε δηλαδή, άνθρωπε, όλη σου την προσοχή, την πνευματική σου ικμάδα, όλο το δυναμισμό σου, όποια κι αν είναι η θέση σου στην κοινωνία, πώς εσύ θα χορτάσεις τόσο πολύ, τόσο εύκολα κι άκοπα τα αγαθά του κόσμου. Και η διαρκής και αχόρταγη επιθυμία, ο ζήλος για ζωή αφθονίας έξω από κάθε ηθικό κανόνα, μας κάνει να ξεχάσουμε τον εσωτερικό αγώνα μας ενάντια στις βουλμίες, τις αδυναμίες, τα ανθρώπινα πάθη. Για μια ζωή ευλογημένη από το Θεό και θαυμαστή στους ανθρώπους. Και τούτο επιτυγχάνεται με το να μπορούμε στην υπηρεσία του ανθρώπου, να γίνουμε το ζωντανό παράδειγμα αλτρούσμου, φορείς του χριστιανικού κοινωνισμού.

Η χριστιανική διδασκαλία προσφέρει την ευκαιρία στον άνθρωπο να αγωνιστεί. Τον εμψυχώνει και τον στεριώνει στο συνεχή και ανελέητο αγώνα κατά του πάθους και της ιδιοτέλειας και του διοχετεύει ανεξάντλητο ρεύμα αγάπης που εκπορεύει ο Δημιουργός και το οποίο ενώνει τα πλάσματά του με Αυτόν και αναμεταξύ τους στο «Αγαπάτε αλλήλους». Ας μην αποβλέπουμε μόνο στα δικιά μας συμφέροντα, αλλά και σ' αυτά των άλλων. Ας προχωρήσουμε στη σκέψη αυτή ζητούντες την ευλογία και τη βοήθεια του Θεού, έχοντες επίγνωση πως εδώ πάνω στη γη το έργο του Θεού πρέπει αληθινά να εκπληρωθεί από εμάς τους ίδιους.

Με τις ιδέες αυτές που ο υπογράφων το παρόν συνέλαβε προ 35 ετών, υπεγράφη το καταστατικό του Αγαθοεργού και Μορφωτικού Συλλόγου Κυριών και Δεσποινίδων Ήεροκαμπίου «Αγία Τριάς». Εδημοσιεύθη στις 14/6/1960 δια της υπ' αριθμόν 423/1960 αποφάσεως του πρωτοδικείου Σπάρτης. Εξελέγησαν και εργάσθηκαν με αγάπη και κόπο, με την εξής σειρά, πρόεδροι: Σακελλαριάδη Ευγενία, Σκουριώτη Παναγιώτα, Αλικάκου Ευρυδίκη, Μανδραπήλια Ιριγένεια, Καράμπελα Πίτσα, Σολωμού Λούλα, Κοσονάκου Κική, Αραχωβίτου Ελένη.

Στο μεγάλο αυτό χρονικό διάστημα, ένα ιλαρό φως διαρκούς ακτινοβολίας σκορπά στην ατμόσφαιρα του χωριού μας η σιωπηλή δράση του συλλόγου αυτού, καθώς συντρέχει τον άνθρωπο στην προσπάθειά του να φτάσει σ' ένα πνευματικό, σ' ένα ηθικό και εκπολιτιστικό υψηλό ορόσημο. Να γίνει η καρδιά του φωτισμένου ανθρώπου ένα θαυμάσιο μυρογιάλι, αξεθύμαστο μύρο, το μύρο της χριστιανικής αγάπης, φορείς του χριστιανικού κοινωνισμού.

Αξίζει δημόσιος έπαινος στα πρόσωπα που εργάσθηκαν να επιτύχουν στο μεγάλο έργο που επετελέσθη στο μεγάλο αυτό διάστημα. Έργο καλό και για τους ασθενείς και για τους έχοντες ανάγκη ενδυμάτων και για τους φυλακισμένους και

→

ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΧΡΟΝΟ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

1941. Μάης θα ήτανε ή αρχές Ιουνίου. Ο πόλεμος της Αλβανίας είχε τελειώσει. Οι στρατιώτες είχανε γυρίσει στα σπίτια τους. Η Ελλάδα βρισκότανε υπό κατοχή. Ο φόβος είχε απλωθεί παντού. Εγώ με το Σαράντο τον Ορφανάκο και τον αδελφό του το Βαγγέλη βρισκόμαστε στο Βαρίλο στην περιοχή της Ρούστιας, όπου φυτεύαμε πατάτα. Κατά το μεσημέρι είδαμε ξαφνικά να μας πλησιάζουν τρεις άγνωστοι στρατιώτες. Εμείς τα χάσαμε. Εκείνοι έρχονταν κατ' ευθείαν σε μας. Θυμάμαι ότι μού 'καναν εντύπωση οι στολές τους. 'Όταν έφθασαν κοντά μας, ο Σαράντος, που είχε πολεμήσει στην Αλβανία, μας είπε να μη φοβόμαστε, γιατί ήτανε Εγγλέζοι. Είχε δει τότε τι στολή φορούσαν οι 'Αγγλοι. Με νοήματα μας δώσανε να καταλάβουμε πως ήθελαν να αλλάξουμε τα ρούχα μας, για να μη δείχνονται ότι είναι στρατιώτες Εγγλέζοι. Εμείς ευχαρίστως τους τα δώσαμε και σε λίγο εκείνοι ντυμένοι αγρότες με λασπωμένα ρούχα τράβηξαν για το Γύθειο. Κουρντισμένοι εμείς με τις εγγλέζικες στολές που λαμποκοπάγανε πήραμε τον κατήφορο για την Κουμουστά.

Εγώ δεν έχασα καιρό· πήγα στον πλάτανο στο μαγαζί κάτι να ψωνίσω, προσπαθώντας κιόλας να μη σκονίσω τα καινούργια ρούχα. Εκεί στο μαγαζί είχε φτάσει κι ένας λόχος Ιταλών. Το μαγαζάκι το είχε τότε ο Στράτης ο Παπαδημητρίου. Για μια στιγμή ο Στράτης μου λέει: οι Ιταλοί σε κοιτάνε περίεργα. Στο δευτερόλεπτο απάνου με βουτήξανε οι Ιταλοί. Για καλή μου τύχη στο μαγαζάκι στο προαύλιο ήτανε ο Βαγγέλης ο Παπαδάκος κι ο Δώρος ο Βασταρδής, μπατζανάκηδες και γαμπού του Βαγγέλη Αρνιώτη. Μ' αυτούς τους ανθρώπους είχα μια σχετική γνωριμιά. Έπιασαν οι άνθρωποι στα κοντά τους Ιταλούς, μα στάθηκε αδύνατον να με αφήσουν αυτοί. Τους είπα τι ακριβώς συνέβη, πού βρήκα τα ρούχα και το ένα και το άλλο και με την υπεράνθρωπη προσπάθεια του Παπαδάκου και του Βασταρδή, Θεός σωρέσ' τους, τη γλίτωσα.

Τότε κατάλαβα στ' αλήθεια τι σήμαινε Κατοχή!

Παντελής Χριστάκος

για τους φτωχούς και για τους σπουδαστές. Μεγάλο μέρος της αγιογράφησης της εκκλησίας της Αγίας Τριάδος, το αρτιφιέλ του μεγάλου κτιριακού συγκροτήματος, η διαμόρφωση του περιβάλλου, η εκκλησία του νεκροταφείου και ο εξωραϊσμός του έξω χώρου, το οστεοφυλάκειο. Οι εκδρομές σε όλη την Ελλάδα, που έχουν μορφωτικό και ψυχαγωγικό χαρακτήρα, είναι ένα μέρος της κοπιώδους και εις εκατομμύρια δαπάνες, θαυμασίας αποστολής.

Εύχομαι όπως το Πνεύμα το 'Αγιο, ο Παράκλητος φωτίζει τις σκέψεις του προεδρείου του Συλλόγου και των μελών του και τα οδηγεί εις έργα καλά, εις έργα φωτός. Θα είναι ένα υπέροχο παράδειγμα στις επερχόμενες γενιές, ότι κοντά στο θέλημα του Θεού ο άνθρωπος μεγαλουργεί.

Δημήτρης Δικαιάκος

Ο μπαρμπα-Μήτσος και οι βάρκες του

Θα μπορούσε κανείς να πει, χωρίς πολλά λόγια, πως ο μπαρμπα-Μήτσος ο Βουραζέλης είναι ο αντιπροσωπευτικός τύπος του Έλληνα καλόκαρδου, απλοϊκού, αγαθού χωρικού. Γέννημα-θρέμμα Γορανίτης. Οικτώ και πλέον δεκαετίες ζει στο χωριό του φτωχικά, ήσυχα, αθόρυβα. Σπίτι - χωράφι - καφενείο.

Κάθεσαι μαζί του, συζητάς και οι ώρες περνούν, χωρίς να νοιώθεις το πέρασμά τους. Θυμάται τα πάντα. Ιστορίες παλιές και καινούριες. Τις διηγείται, τις σχολιάζει με χιούμορ, γελά και γελάς και συ μαζί του. Εκείνο που σ' εντυπωσιάζει είναι το πηγαίο, λεπτό χιούμορ του.

Χρόνια τώρα, κάθε φορά που συνέβαινε κάτι παράξενο, παράλογο, κωμικό, έξω από τα ήθη και τα έθιμα της μικρής κοινωνίας του, έπαιρνε χαρτί και μολύβι ο μπαρμπα-Μήτσος και το σατίριζε με το δικό του μοναδικό τρόπο. Σατίριζε κουσούρια, παραξενιές, παθήματα των συγχωριανών του αλλά και δικά του. Πάνω από πενήντα (50) σάτιρες είναι καταγραμμένες σ' ένα παλιό τετράδιο, με χίτρινο εξώφυλλο, που μου εμπιστεύτηκε με χαρά και καμάρι.

— Έλα να θυμηθούμε και να γελάσουμε, μου είπε.

Ανοίξαμε το τετράδιο, διαβάζω:

*Στο Ξηροκάμπι έγινε συνάντηση μεγάλη
(σαν τη βροχή ας τους έρχονται ντομάτες στο κεφάλι).*

*Ο ένας είναι ο Αναής βέρος Ξηροκαμπίτης
(από μικρός —πολύ μικρός— τον βάρωσε τσαμπίτης)*

*Ο άλλος ο Χριστόφορος από την Πολοβίτσα
(πάρτε τον και βαράτε τον στα πισνά με βίτσα).*

*Επί τραπέζης κάθησαν σ' αλογινό παχνί
να λύσουν τα προβλήματα όλα τα διεθνή.*

Και συ για το στομάχι σου πάρε ολίγη σόδα.

*Εγώ δεν έχω, φίλοι μου, τσιγάρο να φουμάρω
και κείνη τώρα μου ζητά φουστάνα να της πάρω.*

*— Αν δε μου δώσεις, Πάτροκλε, φουστάνι για να πάρω
εγώ το παίρνω αύριο δώρο απ' τον Κομπάρο!!!*

.....

— Ποιά είναι η Ελπινίκη, μπαρμπα-Μήτσο, και ποιός ο Πάτροκλος; ρωτάω με αφέλεια.

Με κοιτάζει, γελάει και μου λέει:

— Δεν είναι λίγες, δάσκαλε, οι... Ελπινίκες. Κάνε το σταυρό σου, αν δεν σου έτυχε.

Κάνω το σταυρό μου και σηκώνομαι. Είμαι βιαστικός και πρέπει να φύγω. Του υπόσχομαι πως κάποια άλλη φορά, που θα 'χω περισσότερη ώρα, θα τις διαβάσουμε όλες τις σάτιρές του. Γελά με ικανοποίηση. Τον χαιρετώ και φεύγω. Κάποια άλλη φορά...

I. II. Κοινίδης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Με τη βοήθεια του Θεού και τις προσφορές των χριστιανών μας ετελείωσαν οι εργασίες καθαρισμού και συντηρήσεως των τοιχογραφιών του Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος. Το εκκλησιαστικό συμβούλιο ευχαριστεί όλους όσους έδωσαν το ευλογημένο «παρών» σε αυτήν την προσπάθεια και παραθέτει τα ονόματα των δωρητών που προσέφεραν χρήματα από 15-6-94 έως 31-12-94: κ. Ηλίας και κ. Σταυρούλα Παπαγιαννοπούλου 20.000 εις μνήμη ιερέως π. Ιωάννου Παναγιωτουνάκου, κ. Αμαλία Θεοφιλοπούλου 50.000 εις μνήμη συζύγου, γονέων και αδελφού, κ. Γαρυφαλιά Μανδραπήλια 100.000 για τον Άγιο Παντελεήμονα Κουμουστάς, κ. Μενέλαος Κονίδης 50.000, κ. Ηλίας Παναγιωτουνάκος 10.000 εις μνήμη αδελφού του ιερέως π. Ιωάννου, κ. Ιωάννης Κοκκορός 5.000, κ. Δήμητρα Δούκα 50.000 εις μνήμη συζύγου της Χρήστου, Σύλλογος Ξηροκαμπιτών Τορόντο 5.000 δολ. Καναδά (848.455 δρχ.), ανώνυμος κυρία 5.000 δρχ., κ. Δημήτριος Δικαιάκος 50.000, ανώνυμος κυρία 10.000. κ. Ηλίας Προκοπίδης 20.000, κ. Γεωργία Συκιώτη 20.000, κ. Πίτσα Δογατζή 20.000 εις μνήμη υιού της Ηλία, κ. Ευτυχία Ξανθάκου 10.000 εις μνήμη Ηλία Δογατζή αντί στεφάνου, κ. Κυριακούλα Παναγέα 40.000, κ. Νικόλαος Γεωργόπουλος 25.000 εις μνήμη πεθεράς του Χριστίνας, κ. Χριστίνα Λαμπράκου 60.000, κ. Αναστασία Κουντούρη 80.000.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ

Την 15-12-94 πραγματοποιήθηκε αιμοδοσία εις το Αγροτικό Ιατρείο της κοινότητάς μας και συγκεντρώθηκαν 29 μονάδες αίματος. Η ανταπόκριση αυτή τη φορά των αιμοδοτών ήταν ικανοποιητική. Να αναφέρουμε ότι το 1994 πραγματοποιήθηκαν τρεις αιμοληψίες και συγκεντρώθηκαν 73 μονάδες αίματος: από αυτές 22 μονάδες (το 30%) διατέθηκαν για τα παιδιά του νομού μας που υποφέρουν από μεσογειακή αναιμία, πράγμα που εφαρμόζεται σε όλες τις μονάδες αιμοληψίας του νομού μας, και 55 μονάδες σε άτομα του χωριού μας που το είχαν ανάγκη.

Έτσι αυτή τη στιγμή χρωστάμε στο Νοσοκομείο 4 μονάδες. Τα έκτακτα περιστατικά θα τα αντιμετωπίζουμε από τους συγγενείς και φίλους των ατόμων, που θα έχουν ανάγκη το αίμα μέχρι να κάνουμε άλλη αιμοληψία.

Για την ομάδα του χωριού μας,

Ιερέας π. Γεώργιος Λάτσης και κ. Αντώνιος Δουκόγιαννης

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Θρίαμβος και δικαίωση του Απόλλωνα και στα δύο αθλήματα

Ο Απόλλων Ξηροκαμπίου, κάνοντας μια επιτυχημένη πορεία στο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, αυτές τις ώρες που συντάσσεται η εφημερίδα, έχει στεφθεί πρωταθλήτης του Α' ομίλου της Β' κατηγορίας Λακωνίας και του χρόνου θα παίζει στην Α' κατηγορία.

Επιτέλους! Οι κόποι και οι προσπάθειες, που έκαναν τα παιδιά τα τελευταία χρόνια, δικαιώθηκαν. Επίσης, δικαίωσαν και τους φιλάθλους του χωριού μας που και φέτος έδωσαν δυναμικό «παράν» στα παιχνίδια της ομάδας μας.

Έτσι όλοι μαζί πανηγυρίζουμε την άνοδο της ομάδας στην Α' κατηγορία Λακωνίας, με την ευχή του χρόνου να σταθεί άξια στην κατηγορία αυτή και να αποδείξει ότι δεν ήταν τυχαία η άνοδός της.

Επίσης και στο Βόλλευ ο Απόλλωνας, κάνοντας φέτος θριαμβευτική πορεία, προκρίθηκε πρώτος στην περιφερειακή φάση Πελοποννήσου, δίνοντας υπόσχεση για άξια συμμετοχή του και στο περιφερειακό πρωτάθλημα.

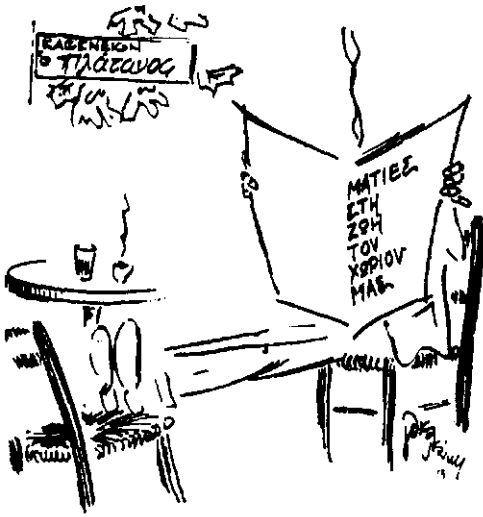
Τελειώνοντας, η διοίκηση του Απόλλωνα απευθύνει, μέσα από την εφημερίδα, ένα μεγάλο ευχαριστώ στους φιλάθλους του χωριού μας για τη συμπαράστασή τους και στα δύο αθλήματα του συλλόγου, καθώς επίσης στους παίκτες και τους προπονητές του αντίστοιχα και τους εύχεται πάντα επιτυχίες.

Για την ιστορία αναφέρουμε τους συμμετασχόντες στις επιτυχίες του συλλόγου μας.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ / Προπονητής: Μακρής Ιωάννης, Κονίδης Παναγιώτης, Χατζηγεωργίου Γεώργιος, Κρητικός Παναγιώτης, Γιαννόπουλος Βασίλειος, Κυριακάκος Παναγιώτης, Κονίδης Χρήστος, Κονίδης Κώστας, Σωτηράκος Δημήτρης, Αρνιώτης Ιωάννης, Κωστάκος Πέτρος, Μανιάτης Σταύρος, Κρητικός Νεοκλής, Κονίδης Γεώργιος, Μανιάτης Νικόλαος, Αρνιώτης Ηλίας, Βασιλάκος Νικόλαος, Καραμπούλιας Στέφανος, Δημακάκος Γεώργιος, Κονίδης Αναστάσιος, Μανιάτης Θεόδωρος.

ΒΟΛΛΕΥ / Προπονητής: Ρηγάκος Γιάννης, Παπαδάκος Κώστας, Καπετανάκος Αναστάσιος, Διακουμάκος Βασίλειος, Καρούνος Παναγιώτης, Ιππιώτης Πέτρος, Μωραΐτης Ευάγγελος, Κουντούρης Ηλίας, Κουντούρης Δημήτριος, Ορφανάκος Γιάννης και Σωτηράκος Δημήτριος.

Ηλίας Προκοπίδης

ΕΠΗΡΟΚΑΜΠΗ

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκαν οι: δ. Αναστασία Λεονταρίτη του Παναγιώτη τον Δημήτριο Δούκα του Παναγιώτη από τα Ανώγεια, η δ. Μαριάννα Σαραντάκου του Σταύρου τον Μανώλη Μαυρίκο από τη Σκύρο Καρυστίας, η δ. Ελένη Αποστολάκου του Δημητρίου τον Νικόλαο Γκίκα από τη Σπάρτη, η δ. Σωτηρία Μαστοράκου τον Γεώργιο Κατράνη από τη Σπάρτη, η δ. Μαρία Πετρολέκα του Σταματίου τον Βασίλειο Μανωλάκο του Ηλία, η δ. Βενετία Λιντζέρη τον Βασίλειο Αλειφέρη του Σαράντου, η δ. Κυριακή Γεωργιακάκη του Μιχαήλ τον Γεώργιο Κοκκορό του Ιωάννη.

Η στήλη τους εύχεται «Καλή ζωή».

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσαν οι: Δημήτριος Δημητράκος του Σταύρου ετών 86, Στυλιανός Αρμπούζης του Παναγιώτη ετών 87, Νικόλαος Αργυρόπουλος του Παναγιώτη ετών 39, Παναγιώτης Αργυρόπουλος του Νικολάου ετών 67, Ηλίας Χριστόπουλος του Βασιλείου ετών 82, Ελένη Αποστολάκου του Ιωάννη ετών 83, Ελένη Γαβριηλίδου του Δημητρίου ετών 92, Παρασκευή Λάσκαρη του Δημητρίου ετών 23, Γεωργία Συκιώτη του Παναγιώτη ετών 89, Χρήστος Λιντζέρης του Λεωνίδα ετών 92, Ηλίας Δογαντζής του Παναγιώτη ετών 37, Χρήστος Σταρόγιαννης του Δημητρίου ετών 67, Αντώνιος Γιάννακας του Χρήστου ετών 61, Τριαντάφυλλος Ρέββας του Δημητρίου ετών 85.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η Παναγιώτα Μοίρα σύζυγος Ηλία Προκοπίδη απέκτησε αγόρι, η Αντωνία Κρητικού σύζυγος Παναγιώτη Χριστάκου απέκτησε αγόρι, η Ευγενία Χρόνη σύζυγος Αντωνίου Δουκόγιαννη απέκτησε κορίτσι, η Φωτεινή Ζώταλη σύζυγος Ηλία Αποστολάκου απέκτησε αγόρι, η Παναγιώτα Κουτσοβασίλη σύζυγος Δημητρίου Παυλούνη απέκτησε κορίτσι, η Λαρίσα Ποτουρίδου σύζυγος Νικολάου Γιαννουλόπουλου απέκτησε αγόρι, η Χρυσούλα Βλάχου σύζυγος Παναγιώτη Κονίδη απέκτησε αγόρι.

ΠΑΛΑΙΟΠΑΝΑΓΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Απεβίωσαν οι: Νικόλαος Τσίτσος του Ανδρέα ετών 89, Βασιλική Νιάτσου χήρα Ευαγγέλου ετών 94, Γεώργιος Μωυσάκος του Παναγιώτη ετών 92.